

Zaak C-64/20

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

6 februari 2020

Verwijzende rechter:

An Ard-Chúirt (The High Court, Ierland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

20 januari 2020

Verzoekende partij:

UH

Verwerende partijen:

An tAire Talmhaíochta, Bia agus Mara, Éire agus an tArd-Aighne

AN ARD-CHÚIRT

(THE HIGH COURT, IERLAND)

VERZOEK TOT RECHTERLIJKE TOETSING

[Referentienummer nationale rechter] [OMISSIS] [IN EEN PROCEDURE]
TUSSEN

UH

VERZOEKENDE PARTIJ

-en-

**AN tAIRE TALMHAÍOCHTA, BIA AGUS MARA, ÉIRE AGUS AN tARD-
AIGHNE (MINISTER VAN LANDBOUW, LEVENSMIDDELEN EN
MARIENE ZAKEN, IERLAND EN DE PROCUREUR-GENERAAL)**

VERWERENDE PARTIJEN

VERZOEK OM EEN PREJUDICIËLE BESLISSING KRACHTENS

ARTIKEL 267 VWEU

Beslissing van de An Ard-Chúirt (nationale rechter in eerste aanleg, Ierland) van 20 januari 2020 om het Hof krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing te verzoeken.

Deze rechter verzoekt het Hof van Justitie om op grond van artikel 105 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Unie een versnelde terechtzitting toe te staan, omdat de zaak binnenkort irrelevant wordt wegens verordening (EU) 2019/6 (die van toepassing wordt vanaf 28 januari 2022), die in de plaats zal komen van de voor de onderhavige zaak relevante bepalingen van richtlijn 2001/82. [OR. 2] [OR. 3]

[Adres van het Hof van Justitie en de nationale rechter, namen van de partijen en hun vertegenwoordigers] [OMMISSIS]

[OMMISSIS] [OR. 4]

Prejudiciële vragen:

- 1) Heeft een nationale rechter de discretionaire bevoegdheid om te weigeren een vordering toe te wijzen ondanks zijn beslissing dat het nationale recht geen uitvoering heeft gegeven aan een specifiek aspect van een richtlijn van de Europese Unie en, indien hij over die bevoegdheid beschikt, met welke elementen moet rekening worden gehouden met betrekking tot de discretionaire bevoegdheid en/of mag de nationale rechter rekening houden met dezelfde elementen als die welke hij in aanmerking zou nemen bij de behandeling van een schending van het nationale recht?
- 2) Wordt het beginsel van rechtstreekse werking in het Unierecht geschonden indien de nationale rechter in casu weigert een vordering toe te wijzen wegens de inwerkingtreding van artikel 7 van verordening (EU) 2019/6 van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2018 (waarvan de toepassing is uitgesteld tot en met 28 januari 2022), ook al heeft hij beslist dat het nationale recht geen uitvoering heeft gegeven aan het in de artikelen 61, lid 1, 58, lid 4, en 59, lid 3, van richtlijn 2001/82/EG neergelegde vereiste, dat erin bestaat dat de verpakking en de etikettering van de veterinaire producten in de officiële talen van de lidstaten zijn opgesteld, dat wil zeggen in Ierland in het Iers en in het Engels?

[OR. 5]

Feiten van de zaak

- 1 Verzoeker uit de regio Galway Gaeltacht heeft het Iers als moedertaal. Thuis en op het werk spreekt hij Iers. Hij verricht al zijn officiële activiteiten in het Iers

voor zover daarvoor middelen beschikbaar zijn. Hij heeft een hond waarvoor hij diergeneesmiddelen nodig heeft. Zijn klacht was dat de bijsluiter bij de veterinaire producten uitsluitend in het Engels was opgesteld en niet in de twee officiële talen van de staat, namelijk het Iers en het Engels. Dit vormt volgens hem een schending van richtlijn 2001/82/EG, die door het recht van de lidstaat is toegestaan (statutory instruments SI 144/2007 en SI 786/2007).

- 2 Na een briefwisseling tussen de partijen heeft verzoeker op 14 november 2016 bij de An Ard-Chúirt een verzoek tot rechterlijke toetsing ingediend met betrekking tot de onjuiste omzetting van de richtlijn door de minister wat de taalvereisten ervan betreft. Nadat zijn verzoek was toegewezen, is de zaak op 24 en 25 juli 2018 door de An Ard-Chúirt behandeld.
- 3 Verzoeker vordert het volgende wegens de onjuiste omzetting van de richtlijn door de minister en de staat:
 1. *Een verklaring dat de door de eerste verweerder opgestelde European Communities (Animal Remedies) Regulations [regelingen voor diergeneesmiddelen (Europese Gemeenschappen)] 2007-2014 niet naar behoren of onjuist uitvoering geven aan titel V van richtlijn 2001/82/EG (zoals gewijzigd; hierna: „richtlijn”), met name de artikelen 58 tot en met 61 ervan.*
 2. *Een verklaring dat het Ierse recht moet garanderen dat de in titel V, artikelen 58 tot en met 61, van de richtlijn bedoelde passende gegevens, in de officiële talen van de staat, dat wil zeggen zowel in het Iers als in het Engels, staan vermeld op de bijsluiters en verpakkingen van de in de staat in de handel gebrachte diergeneesmiddelen.*

[OR. 6]

3. *Een verklaring dat de eerste, tweede en derde verweerders de wetgeving van de staat moeten wijzigen om de artikelen 58 tot en met 61 van titel V van de richtlijn weer te geven, in die zin dat het nationale recht bepaalt dat de in de artikelen 58 tot en met 61 van de richtlijn bedoelde betrokken passende gegevens op de bijsluiters en de verpakkingen in beide officiële talen van de staat moeten zijn opgesteld, dat wil zeggen, zowel in het Iers als in het Engels, voor diergeneesmiddelen die in de staat in de handel zijn gebracht, waarbij de twee talen in één lettergrootte worden weergegeven en waarbij duidelijk voorrang is gegeven aan de Ierse taal aangezien zij de nationale taal en de eerste officiële taal is.*

Richtlijn 2001/82/EG

- 4 Artikel 61, lid 1, van de richtlijn (zoals gewijzigd), voor zover het de onderhavige zaak betreft (er bestaat nog geen officiële Ierse versie), bepaalt:

„In de verpakking van geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik moet een bijsluiter zijn opgenomen, tenzij alle krachtens dit artikel vereiste informatie op de primaire verpakking en op de buitenverpakking is aangebracht. De lidstaten nemen alle dienstige maatregelen om te bewerkstelligen dat de bijsluiter uitsluitend het geneesmiddel voor diergeneeskundig gebruik betreft, waarbij deze is gevoegd. De bijsluiter moet in voor het grote publiek begrijpelijke bewoordingen zijn gesteld in de officiële taal of talen van de lidstaat waar het geneesmiddel in de handel wordt gebracht.

(Cursivering en onderstreping toegevoegd)

De informatie die op de bijsluiter moet worden opgenomen, is vermeld in artikel 61, lid 2, onder a) tot en met i).

- 5 Artikel 58, lid 4, van titel V („*Etikettering en bijsluiter*”), van de richtlijn bepaalt:

[OR. 7]

De in lid 1, onder f) tot en met l), vermelde informatie moet op de buitenverpakking en op de recipiënt waarin de geneesmiddelen zich bevinden, worden vermeld in de taal of talen van het land waar het geneesmiddel voor diergeneeskundig gebruik in de handel wordt gebracht.

De informatie in lid 1, onder f) tot en met l), heeft betrekking op instructies voor de consument, dat wil zeggen voor de eigenaar van het dier, zoals verzoeker in casu.

- 6 Artikel 59, lid 3, bepaalt:

De in lid 1, derde en zesde streepje, [wijze van toediening en de vermelding „voor diergeneeskundig gebruik”] bedoelde informatie moet op de buitenverpakking en op de primaire verpakking van de geneesmiddelen worden vermeld in de taal of de talen van het land waar het geneesmiddel in de handel wordt gebracht.

Vermeende omzetting in nationaal recht

- 7 Naar aanleiding van de richtlijn zijn tal van statutory instruments opgesteld. Wat de taal van de verpakking betreft, is de richtlijn omgezet in de statutory instruments 144/2007 en 786/2007. Deze omzetting ligt ten grondslag aan de in de onderhavige zaak aangevoerde klacht. Volgens de statutory instruments 144/2007 en 786/2007 kan de vereiste informatie in het Iers of het Engels worden opgesteld, hetgeen volgens verzoeker onjuist is.

Argumenten van verzoeker over de richtlijn en de statutory instruments

- 8 Verzoeker heeft betoogd dat bovengenoemde statutory instruments richtlijn 2001/82/EG niet correct hebben omgezet, omdat de vereiste informatie in het Iers of in het Engels in plaats van in de twee talen kan worden vermeld.

[OR. 8]

- 9 Verzoeker heeft ook opmerkingen gemaakt over de procesbevoegdheid naar aanleiding van het betoog van de staat dat verzoeker geen procesbevoegdheid zou hebben. Dienaangaande heeft hij betoogd dat het niet-omgezette deel van de richtlijn rechtstreekse werking had omdat de betrokken dwingende bepalingen duidelijk, nauwkeurig en onvoorwaardelijk waren – Van Gend en Loos (zaak C-26/62, [EU:C:1963:1]), Van Duyn/Home Office (zaak C-41/74, [EU:C:1974:133]), Tullio Ratti (zaak C-148/78, [EU:C:1979:110]) – en heeft hij herinnerd aan het beginsel van gelijkheid tussen de officiële talen van de Europese Unie en de sprekers daarvan krachtens het Unierecht (artikel 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie en artikelen 21 en 22 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie).

Argumenten van verweerders voor de nationale rechter over de gevolgen van de toewijzing van het verzoek van verzoeker

- 10 Verweerders hebben betoogd dat verzoeker geen procesbevoegdheid had. Zij hebben ook aangevoerd dat de rechter de kwestie in een veel ruimere context zou moeten onderzoeken, omdat zij voor de gehele landbouwsector, voor de gehele economie en zelfs voor de gezondheid van mens en dier verregaande gevolgen zou kunnen hebben. Zij hebben betoogd dat de rechter zou moeten onderzoeken of het redelijk zou zijn om het verzoek toe te wijzen, aangezien het van essentieel belang is dat een passend assortiment diergeneesmiddelen in voldoende mate continu beschikbaar is in het rechtsgebied.
- 11 Verweerders hebben aangevoerd dat de cruciale levensmiddelen- en landbouwindustrie moet worden bevorderd en ontwikkeld, aangezien die een belangrijke bron van inkomsten vormt. Honderdduizenden mensen en hun gezinnen zijn van deze industrieën afhankelijk. De diergezondheid is voor het voortbestaan van deze industrieën van groot belang. Boeren, veehouders en dierenartsen moeten toegang hebben tot een zo groot mogelijk assortiment diergeneesmiddelen die overeenkomstig de toepasselijke Europese normen zijn geproduceerd en gedistribueerd. In dat verband rekent Ierland er **[OR. 9]** als land op dat de grote veterinaire farmaceuten diergeneesmiddelen aan de Ierse markt blijven leveren; een markt die vanuit hun oogpunt van geringe betekenis is. Indien deze grote leveranciers verplicht zouden zijn om in het Iers en het Engels bijsluiters en verpakkingen te verstrekken, zou het zeer waarschijnlijk zijn dat vele van hen zich volledig terugtrekken uit de Ierse markt.

- 12 Zij hebben aangevoerd dat de verpakking en etikettering het grootste deel vertegenwoordigt van de administratiekosten voor de verkoop van diergeneesmiddelen op de nationale markten. Dit is aangetoond door een uitgebreide effectbeoordeling door de Europese Commissie van enige jaren geleden. In deze effectbeoordeling is vastgesteld dat de verpakkings- en etiketteringskosten 34 % van de administratiekosten bedroegen voor het in meerdere landen in de handel brengen van een product, terwijl, ter vergelijking, de kosten voor het aanvragen van handelsvergunningen 17 %, en de kosten voor de verlening van de handelsvergunningen 13 % daarvan bedroegen.
- 13 Kleine landen als Ierland zouden niet mogen worden benadeeld ten opzichte van eentalige landen en andere grote markten als gevolg van het vereiste om in meer dan één taal bijsluiters, verpakkingen en etikettering te verstrekken voor diergeneesmiddelen die slechts op één markt worden gebruikt. Het spreekt voor zich dat materiaal dat in het Iers ter beschikking wordt gesteld, in een ander land niet kan worden gebruikt. Uit de hierboven genoemde effectbeoordeling is echter gebleken dat de kosten en lasten van het verstrekken van meertalige verpakkingen en bijsluiters ertoe kunnen leiden dat ondernemingen besluiten hun producten niet op bepaalde nationale markten aan te bieden. Derhalve bestaat er een reëel risico dat het vereiste om dergelijke materialen in het Iers te verstrekken, tot een aanzienlijke en mogelijk zelfs zeer aanzienlijke vermindering van het assortiment diergeneesmiddelen in Ierland zou leiden. Dit zou desastreuze gevolgen kunnen hebben voor de landbouwsector en andere sectoren, bijvoorbeeld voor de paardenindustrie in Ierland, en voor de economie in haar geheel.

[OR. 10]

Beslissing van de nationale rechter over de gestelde onjuiste omzetting van richtlijn 2001/82/EG

- 14 Op 26 juli 2019 heeft de nationale rechter geoordeeld dat verzoeker procesbevoegdheid had, aangezien de betrokken dwingende bepalingen duidelijk, nauwkeurig en onvoorwaardelijk waren en verzoeker zich tegenover verweerders dus op de richtlijn kon beroepen [OMISSIS]. De rechter heeft eveneens geoordeeld dat Ierland de richtlijn, wat de taalvereisten betreft, niet correct in nationaal recht had omgezet. De An Ard-Chúirt heeft op 26 juli 2019 vastgesteld dat het nationale recht (SI 144/2007 en SI 786/2007) in strijd is met de richtlijn door toe te staan dat de betrokken informatie op de verpakking uitsluitend in het Engels wordt vermeld in plaats van in de twee officiële talen van Ierland, namelijk het Iers en het Engels.
- 15 De nationale rechter heeft echter ook opgemerkt dat het Europees Parlement en de Raad verordening (EU) 2019/6 van 11 december 2018 betreffende diergeneesmiddelen en tot intrekking van richtlijn 2001/82/EG pas na de behandeling van het beroep door de nationale rechter hebben vastgesteld. Artikel 160 van deze nieuwe verordening („Inwerkingtreding en toepassing”)

bepaalt dat deze pas op 28 januari 2022 van toepassing is. De nationale rechter heeft vastgesteld dat de nieuwe verordening nieuwe taalvoorschriften bevat en dat het mogelijk is de gegevens op de verpakking op het tijdstip van de inwerkingtreding ervan in alleen het Engels te vermelden. Artikel 7 van de nieuwe verordening bepaalt:

Talen

1. *De taal of talen van de samenvatting van de productkenmerken en de gegevens op het etiket en in de bijsluiters is of zijn, tenzij de lidstaat anders bepaalt, een officiële taal of talen van de lidstaat waar het diergeneesmiddel op de markt wordt aangeboden.*
2. *Diergeneesmiddelen mogen in meerdere talen worden geëtiketteerd.*

[Cursivering en onderstreping toegevoegd]

[OR. 11]

- 16 De rechter heeft zich vervolgens afgevraagd of het zinvol zou zijn de vordering toe te wijzen gelet op deze toekomstige wijziging en, wanneer het niet zinvol zou worden geacht, of de nationale rechter kan beslissen de vordering niet toe te wijzen terwijl Ierland in strijd handelt met het Unierecht. De nationale rechter heeft partijen verzocht schriftelijke opmerkingen in te dienen en mondeling pleidooi te houden bij de rechter over de vraag of een nationale rechter al dan niet bevoegd is om in het kader van een verzoek tot rechterlijke toetsing een vordering toe te wijzen indien deze rechter vaststelt dat een richtlijn niet is nagekomen en, indien hij over deze bevoegdheid beschikt, over de vraag welke elementen in aanmerking moeten worden genomen in verband met deze bevoegdheid en/of over de vraag of de nationale rechter rekening mag houden met diezelfde elementen die hij in aanmerking zou nemen indien hij een zaak zou behandelen over een schending van het nationale recht.
- 17 Op 16 oktober 2019 heeft een terechtzitting over dit punt plaatsgevonden en de nationale rechter heeft verzocht om nadere opmerkingen over de vraag of het Hof van Justitie van de Europese Unie moet worden verzocht om een prejudiciële beslissing.

Betoog voor de nationale rechter over de bevoegdheid om te weigeren de vordering toe te wijzen

Betoog van verzoeker over de bevoegdheid om te weigeren de vordering toe te wijzen

- 18 Volgens verzoeker is het een rechtsbeginsel dat het Unierecht voorrang heeft boven het nationale recht van de lidstaten en dat in geval van strijdigheid het nationale recht moet wijken voor het Unierecht (zaak C-6/64, Costa/ENEL,

[EU:C:1964:66]). Verzoeker heeft aangevoerd dat het Unierecht thans bepaalt dat de gegevens op de betrokken verpakking van diergeneesmiddelen zowel in het Iers als in het Engels moeten zijn opgesteld en dat verzoeker vanaf heden tot en met 27 januari 2022 een beroep mag doen op dat recht en de daaruit voortvloeiende rechten mag uitoefenen. Verzoeker heeft betoogd **[OR. 12]** dat niemand in Ierland (met inbegrip van de rechters) bevoegd is hem dat recht te ontnemen.

- 19 Met betrekking tot de bewoordingen en de geest van de Verdragen waarnaar het Hof van Justitie in het arrest *Costa/ENEL* (hierboven) heeft verwezen, heeft verzoeker betoogd dat de rechter rekening moest houden met de Verdragsbepalingen inzake taalrechten en gelijkheid (artikel 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie en de artikelen 21 en 22 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie). Wat de voorrang van het Unierecht betreft, heeft verzoeker verwezen naar het arrest *Simmenthal* (zaak C-106/77, [EU:C:1978:49]) en naar het vereiste om elke nationale bepaling of praktijk buiten toepassing te laten voor zover deze in strijd is met het Unierecht (punten 21-23).
- 20 Verzoeker heeft aangevoerd dat een effectief beroep in rechte moet openstaan wanneer een aan het Unierecht ontleend recht is ontzegd (zaak C-249/88, *Commissie/België*, [EU:C:1991:121]); artikel 19, lid 1, tweede alinea, van het Verdrag betreffende de Europese Unie; artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.
- 21 Verzoeker heeft zich beroepen op het beginsel van rechtstreekse werking (zaak C-26/62, *Van Gend en Loos*, [EU:C:1963:1] en zaak C-6/64, *Costa/ENEL*, [EU:C:1964:66]) met het betoog dat de nationale rechterlijke instanties elk deel van het nationale recht of elke praktijk van een nationale rechterlijke instantie die de uitoefening van aan het Unierecht ontleende rechten zou aantasten of vertragen, buiten toepassing moeten laten (arresten *Simmenthal*, punten 17, 18, 21-23 en 26, en *The Queen/Secretary of State for Transport, ex parte: Factortame Ltd e.a.* [1990], C-213/89, [EU:C:1990:257], punt 20).
- 22 Verzoeker heeft betoogd dat het onverenigbaar zou zijn met de beginselen van rechtstreekse werking en voorrang van het Unierecht om hem doeltreffende bescherming en een effectief beroep in rechte bij de nationale rechter te weigeren, ook al was het slechts tijdelijk.

[OR. 13]

- 23 Verzoeker heeft betoogd dat hij recht had op toepassing van de huidige regeling zolang deze van kracht is en dat uit niets in het dossier waarover de rechter beschikt, kon worden opgemaakt dat een bindende beslissing van de rechter geen nuttig effect zou hebben, zelfs indien rekening wordt gehouden met de vertraging die het opnieuw ontwerpen van de verpakking met zich zou brengen.
- 24 Verzoeker heeft aangevoerd dat hij krachtens de bindende rechtsregels, het beginsel van rechtstreekse werking en de voorrang van het Unierecht recht had op

doeltreffende rechterlijke bescherming (artikel 47 van het Handvest) en dat hij recht had op de passende uitspraak die de rechter gehouden is te doen (ex debito justitiae).

- 25 Daarnaast heeft verzoeker aangevoerd dat er naar Iers recht een discretionaire bevoegdheid bestaat om in andere omstandigheden in het kader van een verzoek om rechterlijke toetsing de vordering al dan niet toe te wijzen, maar dat het Unierecht niet voorziet in een dergelijke bevoegdheid wegens de rechtstreekse werking van het betrokken Unierecht en het vereiste dat de nationale rechter voorrang moet geven aan het Unierecht en dat moet toepassen door verzoeker doeltreffende rechterlijke bescherming te bieden (krachtens artikel 47 van het Handvest) en krachtens de bindende rechtsregels.

Betoog van verweerders over de bevoegdheid om te weigeren een vordering toe te wijzen

- 26 Verweerders hebben erkend dat naar nationaal recht een verzoeker die met succes opkomt tegen de beslissing van een overheidsinstantie bij wege van een verzoek tot rechterlijke toetsing normaliter het recht heeft op toewijzing van de vordering. Zij betogen echter dat het niet gaat om een absoluut recht en dat de rechter steeds rekening kan houden met alle elementen die aan het toewijzen van de vordering in de weg zouden kunnen staan, en uiteindelijk kan weigeren een dergelijke vordering toe te wijzen.

[OR. 14]

- 27 In het Ierse recht zijn vanouds gronden vastgesteld op basis waarvan de rechterlijke instanties deze bevoegdheid kunnen uitoefenen indien zij daartoe beslissen, maar zij kunnen net zo goed daarvan afzien indien zij dat wensen. Deze gronden omvatten diverse factoren, zoals: 1) ongerechtvaardigde vertraging van de procedure; of 2) het niet aanwenden van andere, geschiktere rechtsmiddelen, zoals het instellen van beroep; of 3) het gebrek aan openheid bij verzoeker; of 4) het niet te goeder trouw handelen door verzoeker; of 5) schade aan derden, en 6) wanneer het toewijzen van een vordering geen enkel doel dient.
- 28 Verweerders hebben de voornaamste redenen uiteengezet waarom het volgens hen gerechtvaardigd zou zijn de vordering in de onderhavige procedure niet toe te wijzen indien daarop enkel het Iers recht van toepassing zou zijn.
- 29 Zij hebben ten eerste aangevoerd dat de onderhavige zaak geen betrekking had op een strafrechtelijke veroordeling, noch op een andere beslissing die verzoeker zou schaden en zijn imago of zijn naam in diskrediet zou brengen of die zijn grondrechten zou schenden. Volgens hen was in casu dus geen van de gronden aanwezig voor het toewijzen van de vordering ex debito justitiae.
- 30 Ten tweede hebben zij betoogd dat algemeen wordt aanvaard dat het toewijzen van een vordering mag worden geweigerd wanneer het voor verzoeker geen enkel

doel zou dienen of geen enkel praktisch voordeel zou opleveren. In casu kan het toewijzen van de vordering enig voordeel opleveren voor verzoeker, maar dat zal qua waarde zeer beperkt zijn door de inwerkingtreding van verordening (EU) 2019/6 van 11 december 2018 betreffende diergeneesmiddelen en tot intrekking van richtlijn 2001/82/EG en [OR. 15] de opheffing van het vereiste dat de tekst op de verpakking van de producten in de twee officiële talen is opgesteld.

- 31 Verweerders hebben opgemerkt dat het duidelijk mag zijn dat een overgangperiode nodig zou zijn om alle belanghebbende partijen in staat te stellen zich voor te bereiden op het vereiste om de etikettering en de verpakking in de twee officiële talen te drukken. De vordering zou moeten worden geweigerd indien zij verzoeker slechts weinig praktische voordelen oplevert (ook al zou zij een gering voordeel hebben), in het bijzonder wanneer de toewijzing ervan een reëel en aanzienlijk risico van ernstige schade voor een groot aantal andere personen of het grote publiek inhoudt.
- 32 Ten derde zou het in casu zeer wel mogelijk zijn dat het toewijzen van de vordering ernstige gevolgen heeft voor derden. Indien de leveranciers en distributeurs van diergeneesmiddelen zouden besluiten zich uit de Ierse markt terug te trekken vanwege het vereiste om de tekst van de bijsluiter en de verpakking in de twee officiële talen te drukken, is het op basis van de onder ede aan de rechter overgelegde gegevens duidelijk dat dit ernstige gevolgen zou hebben voor de diergezondheid, alsmede economische gevolgen, hetgeen veel mensen zou schaden. Verweerders hebben gewezen op de beslissing van de Europese Commissie om over te gaan tot de nieuwe verordening na uitgebreid overleg, waarbij de Commissie heeft vastgesteld dat er dringend behoefte bestaat aan versoepeling van de taalvereisten voor de verpakking en etikettering van diergeneesmiddelen. In het onderzoek van de Commissie wordt het volgende opgemerkt:

De zwaarste last betreft de verpakking en etikettering. De eisen zijn dat de tekst wordt opgesteld in alle officiële talen van het land waar het product in de handel moet worden gebracht.

[OR. 16]

- 33 Verweerders hebben betoogd dat de nieuwe ontwikkelingen van verordening (EU) 2019/6 duidelijk aantonen dat de ernstige bezorgdheid van verweerders over de inspanningen om informatie en verpakkingsmaterialen voor diergeneesmiddelen zowel in het Iers als in het Engels te vermelden, legitiem is.
- 34 Bijgevolg was er volgens verweerders in casu sprake van ernstige verzachtende factoren of omstandigheden waarmee rekening moet worden gehouden. Wanneer de leveranciers wordt gelast de belangrijke technische samenvatting van de productkenmerken van een groot aantal chemische stoffen te vertalen en de betrokken verpakkingsmaterialen in het Iers en het Engels te drukken, zou dit

ertoe kunnen leiden dat de leveranciers zich uit de Ierse markt terugtrekken, en is het niet overdreven om te stellen dat dit zou leiden tot desastreuze economische en sociale gevolgen alsmede desastreuze gevolgen voor het dierenwelzijn. Wegens dit overduidelijke risico hebben zij aangevoerd dat in casu het openbaar belang en de noodzaak ervoor te zorgen dat het publiek in Ierland steeds wordt voorzien van het grootst mogelijke assortiment diergeneesmiddelen, ruimschoots opwegen tegen elk argument dat pleit voor het toewijzen van de vordering aan verzoeker als natuurlijke persoon.

- 35 Verweerders hebben betoogd dat er op dit specifieke punt geen Ierse rechtspraak is, maar dat de vraag in verschillende zaken in het Verenigd Koninkrijk aan de orde is geweest, waaronder in de uitspraak van de Supreme Court of the United Kingdom in de zaak *Walton/The Scottish Ministers*, [2012] UKSC 44, waarin wordt verklaard (door Lord Carnwath, punten 133 en 140):

133. Behoudens eventuele hogere beginselen uit het Europese recht, komt het mij derhalve voor dat de rechter, ook al zou de schending van de SMB-richtlijn, (anders dan wegens wat de werking van de wet lijkt te zijn), een middel volgens de [OR. 17] wet van 1984 vormen, een bevoegdheid zou behouden om te weigeren een vordering toe te wijzen op gronden die vergelijkbaar zijn met die waarin het nationale recht voorziet.

140. Bijgevolg zou ik, ondanks de toegeving van Mure, niet zonder meer hebben willen aanvaarden dat, gelet op de juridische en feitelijke context van de onderhavige zaak, de factoren die de uitoefening van de bevoegdheid van de rechter afbakenen wezenlijk worden beïnvloed door de Europese bron van de regeling voor de milieueffectbeoordeling.

- 36 Verweerders hebben aangevoerd dat zij niet zouden willen zeggen dat een lidstaat bij de toepassing en de eerbiediging van het Unierecht alles behalve zorgvuldig zou moeten zijn, of dat het beginsel van doeltreffende rechterlijke bescherming op enigerlei wijze zou moeten worden geschonden. Incidenteel kunnen zich echter gevallen voordoen waarbij sprake is van zware verzachtende factoren of omstandigheden die verband houden met het algemeen belang en de bescherming van de rechten van de andere leden van het publiek, en waarin het gerechtvaardigd is dat een rechter weigert een vordering toe te wijzen. Zij hebben aangevoerd dat de onderhavige zaak binnen de werkingssfeer van deze uitzondering valt en dat deze rechter mag weigeren om de vordering toe te wijzen en dat hij dat zou moeten doen.

Beslissing van de An Ard-Chúirt om het Hof krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie te verzoeken om een prejudiciële beslissing

- 37 Na de argumenten met betrekking tot een verzoek om een prejudiciële beslissing te hebben onderzocht en de raadsman van partijen op 24 oktober 2019 te hebben gehoord, heeft de An Ard-Chúirt besloten het Hof de hierboven weergegeven

vragen te stellen krachtens artikel [OR. 18] 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. Volgens de An Ard-Chúirt moet een nationale rechter, indien hij de discretionaire bevoegdheid heeft om te weigeren een vordering toe te wijzen ondanks het feit dat die rechter heeft beslist dat het nationale recht geen uitvoering heeft gegeven aan het in de artikelen 61, lid 1, 58, lid 4, en 59, lid 3, van richtlijn 2001/82/EG neergelegde vereiste om de verpakking en etikettering van veterinaire producten in de twee officiële talen ter beschikking te stellen, specifiek in deze zaak zijn bevoegdheid uitoefenen en weigeren de vordering toe te wijzen gelet op de door verweerders aangevoerde criteria. De rechter wenst echter te vernemen of dit niet in strijd is met het beginsel van rechtstreekse werking of het beginsel van een daadwerkelijke rechterlijke bescherming.

BIJLAGEN

1. Opmerkingen
2. Verwijzingsbeschikking, voorzien van een datum en afgewerkt door de griffier van de An Ard-Chúirt op 24 januari 2020.

Datum: 20/01/2020

[BIJLAGE – verwijzingsbeslissing] [OMISSIS]

[OMISSIS]